

A falusi élet szépségei

Az én falumat ahol lakom, Oromhegyesnek hívják. A falvak lakói kora tavasszal olyan szorgosak, mint a méhek. Reggel végeznek, aztán a tejeskannák kopogásától hangzik az utca: viszik a tejet. A csarnok előtt összeverődnek, és gyorsan beszélnek pár szót az aznapi vagy épp a tegnapi munkájukról, majd sietve mennek haza. Nemsokára fölúgnak a traktorok, ki ekével, ki vetővel, ki evvel, ki avval siet a földet művelni. Mindenfelé nagy szorgalommal dolgoznak. Elérkezik a délutáni végezés, majd a csordával jönnek be a tehenek és már fejik is őket, és újra ismétlik a reggeli tejtívést, beszélgetést, mind jókedvűen beszélget, mesél. Nézem őket és gondolkodom, hogy egész nap dolgoznak, mégis vidáman beszélgetnek, bandáznak, jó látni a népet így.

A mi kis utcánk hangos a gyerekzsivajtól, néha tizenöt gyerek is összegyűlik, hogy csapatban játsszanak. Ez itt falun megengedhető, mert nincs az a nagy városi forgalom, nem jár felénk sok autó, így a gyerekek kicsitől a nagyobbakig vidáman zsonganak kint a szabad levegőn, a járás szélén.

Nekem tetszik a falusi élet, a fáradt, munkától meggyötört emberek vidámsága és a gyereksereg hangoskodása. Én ebben a faluban szeretnék maradni!

*Fejős Csongor,
8. osztály, Oromhegyes*